

KIÁLTVÁNY

„Én szeretem hazámat, ha tetszik, a dühösségig,
de nem a hazugságig.”
(Kazinczy levele Kölcseynek, 1817. május 14.)

Ne féljeteK, hogy amiért éltek, fölösleges.
Csalódtatok. Remélem, magatokban is.
Csalódtatok a győzelemben.
Miután rászedett, a vak kevélység félreleben.
De nincsen oly rövidke lét,
melyért ne volna érdemes csalódn.
Hinni abban, ami szorongat épp.
Hinni a magány erejében.

Barátaim, idegenek, közeliék,
ne adjátok fel azt, ami öröme szolgál.
Öröm a tölgyfa terebélye. És ha ez kevés,
fogózzatok a tengerbe. S ha az kivet,
a reggel vékony és nedves fényeibe.
Fogózzatok egy vonósnégyes hangjaiba,
fogózzatok Tolsztoj kezébe.
Ne hódoljátok be senkinek.
Ne adjátok fel semmit,
ami mások kínjain enyhít.
Ne vessétek meg mások több hitét.
Ti is mind mások voltatok.
Ne tiporjátok le nem-ismert érveket.
Ne higgyétek el, hogy itt a vég.

Mondjátok: nem voltam elég.
Nem voltam bölcs, sem kiváló, előrelátó,
nem voltam elég tetterős, se bátor.
Bátorság nem fogan magától,
azt kínnal termi meg a félelem:

gyötrődő kagylóban porszemből gyöngy terem.
Legyetek bátrak megbocsátani.
Beismerni legyetek merészek.
Okosít a kudarc. Bármit érezz,
megindul benned egy világ,
megmutatja, melyikünk miben téved.
És kételkedjetek!
Kérdezzétek,
volt-e tehetségünk a győzelemhez.
És hogy ki, mivel ámitja magát.
Minket minden igazság érdekel.
Fel a fejjel! Ne féljetek!
Keserűség is szülhet életet.
Ne féljetek!
Csak az igazság teremthet hazát.